

บทนำ ความลับ

ถ้าเป็นคนทั่วไป เมื่อพบเจอเรื่องราวมากมายมาตลอดทั้งวัน หากไม่ล้มตัวลงนอนหลับไปด้วยความเหนื่อยอ่อนก็คงลืมนิทาโพลงอยู่บนเตียง เพราะนอนไม่หลับ

แต่รืออายุไม่จัดอยู่ในทั้งสองจำพวก พอลืมถึงห้องตัวเอง เขาก็นั่งครุ่นคิดถึงเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นในวันนี้ เขารู้ว่ามันผ่านไปแล้ว กังวลใจไปก็เปล่าประโยชน์ และตัดสินใจจะเลยความรู้สึกบางเบาที่ติดค้างอยู่ในใจ

เมื่อคืนพวกเขาเผชิญกับเหตุการณ์วิฤกต ก่อนออกเดินทางอิลลีนลูซี่กำชับให้คอยปกป้องเอลเลีย เขาจึงทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด แต่ตอนที่วงเวทกระหน้าโจมตีใส่อย่างรุนแรง ความตายเกิดขึ้นรวดเร็วจนแทบไม่รู้สึกลึถึงความเจ็บปวด...พอลืมนิทาขึ้นมาอีกครั้ง สิ่งที่คุณอื่นกำลังวิตกกังวลคือสถานการณ์ตรงหน้า ทว่าเขากลับถอนหายใจด้วยความโล่งอกที่ตัวเองยังฟื้นคืนชีพได้อีกครั้ง จากนั้นก็หันไปคิดเรื่องอื่นแทน

ช่วงที่พวกเขาถูกขังอยู่ในคุก ความจริงแล้วในใจเขาสงบนิ่งมาก ถ้ากระตือรือร้นแล้วช่วยอิลลีนลูซี่ออกไปจากโลกสิ่งประติษฐ์ได้ เขาจะพยายามทำอย่างสุดความสามารถเลยทีเดียว แต่ตอนนั้นพวกเขาทำอะไร

12 Strange Hope ปรีดาอำภุณณ์ 8

ไม่ได้สักอย่าง เขาจึงนั่งต่อไปอย่างสงบเยือกเย็นพลางคิดว่ากลายเป็นแบบนี้ก็เชื่อว่าจะไม่ดี

สิ่งเดียวที่ไม่ดีคืออิลลิอันลูซีไม่มีความสุข เขาไม่อยากเห็นเธอเศร้าใจ นอกจากเรื่องนี้แล้วมันจะเป็นยังไงก็ช่าง

ถ้าได้รับความช่วยเหลือในตอนท้ายที่สุดย่อมเป็นดี แต่อยู่ต่อไปแบบนี้อีกหลายๆ วันก็ไม่เห็นจะเป็นไร

ความเห็นแก่ตัวเล็กๆ ในใจทำให้เขาคิดเช่นนั้น

พลังของ 'ลาอันส์' แผ่ขยายวงกว้าง ตอนที่พลังแห่งความปรารถนาปกคลุมไปทั่วคุกใต้ดิน ความรู้สึกแรกสุดของรียายคือตื่นตระหนก ตามด้วยเก็บกตความรู้สึกผิดหวังลงไปแล้วเปลี่ยนเป็นตื่นเต้นดีใจแทนอิลลิอันลูซี จนกระทั่งรู้ว่าความอัศจรรย์ทั้งหมดนี้เกิดจากการเสียสละของเอลิยา แต่เขาก็ไม่ได้เสียใจหรือรู้สึกผิดเหมือนอิลลิอันลูซีกับพรรคพวกคนอื่นๆ

เพราะเขารู้อยู่แล้วว่าเอลิยาก็คือลาอันส์ และการที่ลาอันส์ทำความปรารถนาของเจ้านายให้เป็นจริง...ที่จริงแล้วก็เชื่อว่าจะเป็นเรื่องไม่ดี

บางทีสิ่งที่ทำให้ทุกคนเสียใจที่สุดในเรื่องนี้ก็คือ 'เอลิยา' หายไป รียายไม่ค่อยเข้าใจความรู้สึกที่คนในครอบครัวมีต่อกัน ถ้าจะให้เขาเข้าใจเรื่องที่ตัวเองไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน มันคงยากลำบากเกินไป แต่เขารู้ว่าอิลลิอันลูซีต้องเสียใจกับเรื่องนี้มาก ด้วยเหตุนี้จึงไม่สบายใจตามไปด้วย

เขาไม่ได้เดินตามไปคุยกับอิลลิอันลูซี เพราะหลังจากผ่านการเรียนรู้ในช่วงหลายวันที่ผ่านมา ในที่สุดเขาก็เริ่มตระหนักแล้วว่าการไม่รู้ว่าจะควรพูดอะไรตอนไหนเป็นเรื่องที่ร้ายแรงมาก นอกจากนี้เขาก็คิดหาคำพูดมาปลอบโยนเธอในสถานการณ์เช่นนี้ไม่ออกด้วย

ความตระหนักรู้ทำให้เขารู้สึกท้อใจ หวังว่าตัวเองจะก้าวหน้าเร็วกว่านี้ แต่สิ่งที่ขาดหายไปเยอะเกินไป คิดจะชดเชยให้เต็มที่คงใช้เวลา

รียายควานหาปึกกระดาษที่เขาใช้จดบันทึกสิ่งต่างๆ ในช่วงก่อนหน้านี้ออกมาแล้วนั่งอ่านศึกษาอยู่ข้างเตียง นอกจากมารยาทต่างๆ ที่เอเซเวลเคยสอนแล้ว เขายังจดอีกหลายเรื่องที่เขาคิดว่าควรเอาใจใส่ลงไปด้วย รวมถึง

ปัญหาที่ไม่รู้ว่าจะจัดการกับมันยังไง ตั้งใจว่าถ้ามีเวลาว่างจะลองเอาไปถามคนอื่นดู

คนอื่นกำลังกลัดกลุ้มใจกับการหาทางกลับโลกแห่งความจริง แต่เขาดันผลาญเวลาไปกับการศึกษามารยาทและวิธีพูดจา ถ้าบอกออกไปคงโดนพรรคพวกมองเป็นตัวประหลาดแน่นอน แต่มันช่วยไม่ได้จริงๆ นี่นา

เขาไม่สามารถเลียนแบบวิธีเข้าสังคมจากคนอื่นได้ตลอดไป ยังไงเสียก็ควรเรียนรู้ด้วยตัวเองบ้าง พยายามทำความเข้าใจว่าต้องทำอย่างไร พูดจาแบบไหนถึงจะดี เพื่อไม่ให้ตัวเองดูแปลกประหลาดจนเกินไป

นอกจากการพูดกับอ่านสีหน้าคนแล้ว เขายังต้องเรียนรู้วิธีให้ความร่วมมือ เขามีเรื่องที่ต้องศึกษาเรียนรู้เยอะมาก แถมตอนนี้ก็ไม่ได้รู้สึกง่วงด้วย จึงตัดสินใจใช้เวลาตอนกลางวันคืนไปกับการศึกษาเรื่องเหล่านั้น

"ทำไมซับซ้อนขนาดนี้นะ การคบหากับคนอื่นนี่มันยุ่งยากชะมัด..."

ถึงแม้เอเวลในตอนกลางวันจะมีความอดทนสูง แต่ระหว่างสอนก็มักจะหมดคิวเป็นประจำ เหมือนอยากจะบอกว่า 'ทำไมเรื่องนี้ยังไม่รู้' เขาทำได้เพียงหัวเราะแห้งๆ กลบเกลื่อนไป

เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนักแสดงที่ฝีมือการแสดงห่วยแตก ถ้าเขาเข้าใจความหมายของคำว่า 'นักแสดง' ไม่ผิดนะ

หากเขาทำหน้าที่ปกป้องอิลลีสันลูซ้อย่างเดียวเหมือนเมื่อก่อน ไม่ต้องสนใจเรื่องอื่น ทุกอย่างคงไม่ยุ่งยากขนาดนี้ เวลาขยับตัวทำอะไรก็ต้องคำนึงถึงคนอื่น สำหรับเขาแล้วมันเป็นแนวคิดที่ใหม่มาก และเขาก็กำลังพยายามสร้างความคุ้นเคยกับมัน

เขาอ่านปึกกระดาษในมือซ้ำไปซ้ำมา รู้สึกว่ามีหลายเรื่องที่ไม่เข้าใจ พอห้องฟ้าสว่างแล้วจะลองทำใจกล้ำหน้าด้านไปหาเอเวลอีก แต่การแวะไปเยี่ยมบ้านคนอื่นเข้าเกินไปดูเหมือนจะเป็นการกระทำที่ไร้มารยาท เขาน่าจะรอให้กินอาหารเข้าเสร็จแล้วค่อยออกไปดีกว่า

รื้อายขบคิดว่าพอเจออิลลีสันลูซึในตอนเช้าจะพูดอะไรกับเธอดี... พลังอ่านกระดาษในมืออย่างทุกข์ทรมาน ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน

14 Strange Hope ปริศนาอัถุมณี 8

เนื่องจากว่ามันน่าเบื่อมากจึงอยากลองทำอย่างอื่นบ้าง...แต่แล้วก็คิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมา

หลังกลับมาถึงคฤหาสน์เจ้าผู้ครองเขตเธอร์โลว์ เขายังไม่ได้จัดการกับร่างกายตัวเองเลย ถึงแม้บาดแผลส่วนใหญ่จะหายไปหมดหลังจากฟื้นคืนชีพใหม่ แต่ถ้าไม่จัดการทำความสะอาดให้ดีๆ อาจจะไม่ผ่านมาตรฐานของเอเชเวลก็ได้ เขาไม่อยากโดนอีกฝ่ายสั่งสอนเรื่องนี้ทันทีที่เจอหน้าจึงถอดเสื้อผ้าแล้วเดินเข้าไปอาบน้ำ

พออาบน้ำเสร็จก็สวมกางเกงเดินออกจากห้องน้ำพาลงเช็ดผมกับล้างตัวด้วยผ้าขนหนู เขาคิดว่าไม่ใส่เสื้อสบายตัวกว่าจึงกะว่าจะรอให้ถึงตอนเข้าก่อนค่อยใส่อีกที

แต่ทันใดนั้นประตูห้องของเขาก็ถูกเปิดผางเข้ามา เขาคิดไม่ถึงว่าจะมีคนบุกเข้ามาในห้องตัวเองกลางดึกจึงตั้งสติไม่ทัน

"รือาย คุณหนูอิลลีซี...เฮ้?"

ซุนิคที่รีบมาแจ้งข่าวมองเห็นรือายถนัดตาที่ยืนตะลึงงันราวกับลืมเรื่องของตัวเองต้องการพูดไปเสียสนิท

"ร่างกายของเจ้า...?"

ตอนนี้ร่างกายท่อนบนของเขาเปลือยเปล่า

ตามกฎหมายในโลกสิ่งประติษฐิ์ เขาควรจะเปลี่ยนกลับไปเป็นร่างเดิมเมื่อถอดเสื้อ ดังนั้นคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าซุนิคควรจะมึร่างกายของผู้หญิงถึงจะถูก แต่ว่า...

"เดี๋ยวนะ เจียบเสียงไว้ อย่าเพิ่งแพรงพรายออกไป"

รือายตื่นตระหนกจนแทบหำปิดปากพยานที่เห็นเหตุการณ์ แต่จุกคิดขึ้นมาได้ว่าในโลกนี้พวกเขาไม่มีทางตายจริงๆ จึงร้องเรียกซุนิคที่กำลังจะถอยหลังพาลงขบคิดว่าควรจะอธิบายยังไงดี

"ทำไมเจ้าถอดเสื้อแล้วไม่กลับไปเป็นผู้หญิง เจ้าไม่ใช่ผู้หญิงที่ท่านทายาทชอบหรือ"

"ไม่ใช่"

รื้อายหลุดปากปฏิสเสธทันที แต่แล้วก็รีบอธิบายเสริมอย่างลนลาน
 "ข้าหมายถึงองค์ทายาทจะมาชอบข้าได้ยังไง อย่าแพร่ว่าวลือบ้าง
 นี้ออกไปอีกนะ"

"เพราะ...ความจริงแล้วเจ้าเป็นผู้ชาย? ท่านทายาทไม่รู้เรื่องนี้ใช่ไหม"
 สีหน้าของซุนคิคุไม่ค่อยแน่ใจนัก แต่สิ่งที่เธอคิดกลับทำให้รื้อายเบิกตาโต
 "องค์ทายาทต้องไม่รู้อยู่แล้ว...ไม่ใช่สิ นี่ไม่ใช่ประเด็น ทุกคนไม่รู้เรื่อง
 นี้ทั้งนั้น ขอร้องล่ะ เจ้าอย่าพูดออกไปเชียว"

"แต่เจ้าเป็นผู้ชายชัดๆ ทำไมแต่งตัวเป็นผู้หญิงล่ะ"

ซุนคิคุขมวดคิ้ว จากนั้นคิดถึงความเป็นไปได้ประการหนึ่ง

"เพราะแบบนี้จะได้เข้าใกล้คุณหนูอลิสซึ่งง่ายกว่า?"

รื้อายคิดว่าซุนคิคุจะเข้าใจตัวเองผิดไปกันใหญ่แล้ว

หลังจากผ่านการศึกษาเรียนรู้ในช่วงที่ผ่านมา อย่างน้อยเขาก็รู้ว่า
 ชายหญิงควรรักษาระยะห่างกัน เรื่องบางอย่างอาจโดนมองว่าเป็นการ
 ล่วงเกินได้ เพราะฉะนั้นตอนนี้เขาต้องหาทางล้างมลทินให้ได้ก่อน

"ไม่ใช่...เอ่อ ข้าร่างกายคุณหนูมืองครักษ์ชายแล้ว ดูเหมือนเธอไม่
 ต้องการคนที่สองอีก ข้าไม่ได้มีความคิดที่ไม่ดีกับคุณหนูนะ ทะ...ที่จริงข้า
 ถูกเลี้ยงดูให้เป็นผู้หญิงมาตั้งแต่เด็กแล้ว แค่ร่างกายข้าเป็นผู้ชายเท่านั้น"

เขาพูดอย่างจริงจัง แต่ซุนคิคุยังระแวงสงสัย

"ข้ากลับคิดว่ากิริยาท่าทางของเจ้าเหมือนผู้ชายจะตาย"

"เพราะฝึกวิชาการต่อสู้ไง ฝึกแล้วก็แบบนี้ แต่ในใจข้าเป็นผู้หญิง
 นะ ข้าชอบผู้ชายเหมือนผู้หญิงทั่วไป"

รื้อายพูดโดยไม่คิดจึงเปลอโพล่งอะไรแปลกๆ ออกไปโดยไม่ทันระวัง
 กว่าจจะรู้สึกตัวก็เก็บคำพูดกลับคืนไม่ได้แล้ว

ซุนคิคุมองเขาเหมือนเป็นตัวประหลาด ทำท่าเหมือนอยากหลบหนีไป
 ไกลๆ แต่ก็ยังอยากซักถามต่อ

"ถ้างั้น...พวกเจ้าก็ชอบกันและกันนะสิ"

"อะไรนะ ข้า...ข้ากับใคร"

16 Strange Hope ปรีศนาอำญณ์ 8

รียายย้อนถามอย่างมึนงง แต่แล้วก็จุกคิดขึ้นมาได้
"อย่าเข้าใจข้ากับองค์ทนายทพิตลิตี ข้ากับเขาไม่มีอะไรกันจริงๆ"
"เจ้าบอกว่าไม่มีก็ไม่มี..."

ชุนิศทำท่าเหมือนไม่อยากรู้อะไรอีก รียายจึงย้อนถามกลับไปอย่าง
คาดหวัง

"ถ้าฉัน...เจ้าจะช่วยเก็บเป็นความลับ อย่าบอกใครได้ไหม ขอร้องล่ะ"
พอได้ยินคำขอร้องจากเขา ชุนิศขบคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ยอย่างลึกลับ
"บอกแต่คุณหนูอิลลิตีซีได้มั้ย"

"ห้ามบอกเธอเด็ดขาด ถ้าเกิดคุณหนูยอมรับไม่ได้แล้วใส่เข้าไปจะทำ
ยังไง พอออกไปจากโลกนี้ได้แล้วเจ้าจะบอกใครก็ไม่ใช่ไร แต่ตอนนี้สิ่งสำคัญ
ที่สุดคือการร่วมแรงร่วมใจกันหาทางออกจากโลกนี้ไม่ใช่หรือ"

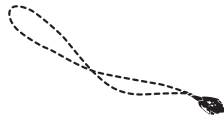
ดูเหมือนคำพูดประโยคนี้จะกระทบใจชุนิศอย่างจัง และทำให้เธอนึก
จุดประสงค์ที่แะมาที่นี้ได้

"เอาเป็นว่าเราอย่าเพิ่งสนใจเรื่องนี้เลย คุณหนูอิลลิตีซีไม่อยู่ ห้องข้า
อยู่ข้างๆ ห้องเธอ เมื่อกี้สัมผัสได้ถึงคลื่นพลังมนตร์แปลกๆ พอเดินไปที่ห้อง
ของเธอก็ไม่เจอใครแล้ว เจ้ารู้หรือเปล่าว່ว่าเธอไปไหน"

"อะไรนะ คุณหนูไม่อยู่? อะ...ข้าใส่เสื้อผ้าก่อน..."

ถึงแม้ในใจจะวิตกกังวลเรื่องอิลลิตีอันลูซี แต่รียายยังพอมีสติอยู่บ้าง
ไม่ได้รีบร้อนวิ่งพรวดพราดออกไปโดยที่ยังเปลือยท่อนบน

ตกลงชุนิศจะยอมรักษาความลับให้ไหม...การหายไปของอิลลิตีอันลูซีทำ
ให้เขาไม่มีเวลาขบคิดในตอนนี

บทที่ 1

แขกที่มาจากทางไกล

พระราชวังควรเป็นสถานที่ที่มีความปลอดภัย ทำไมข้าถึงได้คิดเช่นนั้นะ ตอนได้รับข่าว ข้าแทบไม่อยากจะ รีบออกเดินทางทันทีก็เพื่อจะได้ สัมผัสกับรอบนอกของพลิงลาอันส์เร็วขึ้นอีกนิด จากนั้นเตรียมตัวให้พร้อม แล้วก้าวเข้าไป...

เขาไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เขาน่าจะอยู่ในพระราชวังอย่างสุขสบาย อยู่สบายๆ จนกว่าข้าจะปรากฏตัว

ข้าไม่ควรปล่อยให้เขาไปไกลจากสายตาข้าใช่ไหม

พระราชวังอยู่ตรงหน้า ข้าต้องไปดูให้เห็นกับตาว่าเขาปลอดภัยดี...

หลังจากลี้มแอนทริสสำเร็จ ตามหลักแล้วภัยคุกคามใหญ่สุดตรงหน้า ควรจะหายไป แต่เมื่อคืนอีลีสซียังคงนอนหลับไม่สนิท แอ้มยังฝันร้าย อีกต่างหาก ทำให้เขาตื่นเข้ามาด้วยอารมณ์ไม่ค่อยดี

ต้นตอแรงกดดันที่หนักหน่วงที่สุดไม่อยู่แล้ว หลังจากนั้นก็ควรจะ ผ่อนคลายขึ้นมาได้บ้าง อีลีสซียาวดคลั่งขมับ หวังว่าถ้าผ่อนคลายเป็นตัวเองได้ แล้ว อากาการสูญเสียความทรงจำระยะสั้นคงจะหายไปเอง

18 Strange Hope ปรีศนาอัฏฐมณี 8

งานในวันนี้ก็ต้องไปจัดการแต่เช้าเหมือนเดิม อิลลีชือาบหน้าแต่งตัวเสร็จเดินออกจากประตูก็เจอกับซิสเกอร์

วันนี้ซิสเกอร์ยังคงมาตรงเวลาเช่นเคย ดูเหมือนว่าความสะเทือนใจที่ยูจินยังไม่กลับมาทั้งที่ล้มแอนทริสสำเร็จไม่ได้ทำให้เขาลืมงานของตัวเอง อิลลีชี่มองสังเกตดวงตาของซิสเกอร์ก็รู้ว่าเมื่อคืนอีกฝ่ายคงไม่ได้นอนหลับสบายนักถึงได้ดูอิดโรยแบบนี้

"ซิสเกอร์...เมื่อคืนเจ้านอนตึกแค่ไหน"

อิลลีชี่ถามด้วยความเป็นห่วง ซิสเกอร์นั่งเงยไปหลายอึดใจเหมือนใจลอยก่อนจะตอบว่า

"เข้าไม่ได้นอน..."

"เข้าว่าไงนะ ทำไมไม่นอน"

อิลลีชี่ขึ้นเสียงสูงด้วยความตกใจ ซิสเกอร์จึงทำหน้าที่เหมือนไม่รู้ว่าจะตอบยังไงดี

"เรื่องมันยาว"

"เรื่องมันยาวยังไง เจ้าคิดถึงเรื่องยูจินเหรอ มันต้องมีวิธีอื่นอีกสิถ้าทำไมเจ้าต้องบีบคั้นตัวเองให้ลืมหืมใจจนไม่ได้หลับไม่ได้นอนทั้งคืน"

"เปล่า ไม่ใช่เรื่องยูจิน เมื่อคืนแค่...มีเรื่อง...ให้ข้า...กลุ่มใจนิดหน่อย แต่มันเป็นเรื่องที่ข้าต้องจัดการเอง ไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า"

พอได้ยินอีกฝ่ายพูดเช่นนั้น อิลลีชี่ก็ซิกไม่พอใจขึ้นมา

"เจ้าขีดเส้นแบ่งกันเสมอ หรือเจ้าคิดว่าข้าช่วยอะไรไม่ได้เลย?"

ซิสเกอร์ได้ยินดังนั้นก็ลิ่งเลอยู่หน้าก่อนเอ่ยว่า

"มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ข้าอยากถามเจ้ามาก"

"หืม?"

"เรื่องที่เกิดขึ้นตอนเจ้าเมา ตกลงว่าพอหายเมาแล้วยังจำได้ไหม"

ถึงแม้อิลลีชี่อยากถามเหลือเกินว่า 'เจ้าถามเรื่องนี้ทำไม' แต่สีหน้าของซิสเกอร์ในตอนนั้นดูจริงจังมาก เขาจึงจำใจตอบกลับไป

"จำไม่ได้ มีครั้งไหนที่จำได้ด้วยเหรอ"

"จำไม่ได้จริงๆ หรือ หลังจากนั้นก็ได้คิดถึงอีกใช่ไหม"

พอเห็นซิสเกอร์ทำหน้าที่สงสัย อิลลิซีกก็ถลึงตาใส่เขา

"ถามจริงจิงขนาดนี้ หรือว่าตอนเช้าเมา เจ้าทำเรื่องอะไรที่บอกข้าไม่ได้"

"ไม่มีอยู่แล้ว"

ซิสเกอร์ปฏิเสธรวดเร็วมากจนแทบจะเป็นปฏิกิริยาตอบสนองของอัตโนมัติ คราวนี้อิลลิซีกก็คิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้บ้าง

"จะว่าไปข้าก็ชอบฝันแปลกๆ เหมือนกัน ก่อนหน้าข้าเคยฝันว่าเจ้ามีวิชาดาบที่ยอดเยี่ยมมาก สุดท้ายเรื่องนี้ก็กลายเป็นจริง..."

พอพูดถึงตรงนี้ ใบหน้าอิลลิซีกปลี่ยนกระตุกเล็กน้อย แต่ยังคงถามต่อไปว่า

"ข้ายังเคยฝันว่าเจ้าบอกชอบข้า เล่นเอาข้าสะดุ้งตื่นเลย นี่คงไม่ได้เป็นความจริงเหมือนกันหรือใช่ไหม"

"เรื่องแบบนั้นต้องไม่เคยเกิดขึ้นอยู่แล้ว"

ซิสเกอร์ปฏิเสธลั่นจนทำให้อิลลิซีกตกใจ

"ทำไมท่าทางของเจ้าดูน่าสงสัยซะหมด ตกลงว่าเจ้ามีจุดประสงค์อะไร ถึงได้ถามข้าเรื่องนี้"

"ก็แค่อยากรู้เท่านั้น วันนี้จะไปไหน พวกเราควรออกเดินทางแล้วใช่ไหม"

"อย่ามาเปลี่ยนเรื่อง รีบสารภาพจุดประสงค์ที่เจ้าถามมาตามตรง"

"ข้าบอกแล้วไงว่าแค่อยากรู้ หรือเจ้าจะให้ข้าบอกว่าเจ้าทำอะไรบ้าง ตอนเมา เจ้าถึงจะพอใจ"

พอซิสเกอร์กล่าวเช่นนั้น คำพูดของอิลลิซีกก็กลับชะงักค้างอยู่ในลำคอ เขาไม่อยากจะรู้ว่าตัวเองทำกริยาอะไรที่ไม่ดีออกไปบ้างหลังดื่มเหล้าถึงแม้ว่ามีหนอาจะจะมีเสียก็ได้ แต่เนื่องจากเขาจดจำไม่ได้ ถ้าซิสเกอร์พูดมั่วๆ ออกมา เขาก็ยืนยันไม่ได้ว่าตัวเองเคยทำจริงหรือเปล่า

"เจ้านี่มัน...ให้ตายเถอะ ตามข้าเข้าวัง เรื่องเมื่อคืนยังมีสิ่งที่จะต้องจัดการอีก ถ้าฝ่าบาทมีคำถาม จำไว้ว่าห้ามตอบอะไรส่งเดช"

หลังจากอิลลิซีกออกคำสั่งด้วยความหงุดหงิดแล้วก็พาซิสเกอร์เข้าวัง

20 Strange Hope ปรีศนาอัถุมณี 8

ด้วยกัน สิ่งประดิษฐ์ในโกดังหมายเลขหนึ่งพังพินาศไปเกินครึ่ง เขาต้องไปช่วยเหลือและจตุรกายการความเสียหาย ระหว่างนั้นโนฟีโพล์หน้าไปดูแลครั้งเดียว ดูเหมือนตอนนี้อีกฝ่ายกำลังยุ่งมาก

แค่จัดการเรื่องพวกนี้ พวกเขาใช้เวลาไปตลอดทั้งเช้าแล้ว หลังจากกินอาหารเที่ยงเสร็จ อิลลีซีกับซิสเกอร์ก็ตรงไปที่แผนกเก็บคืนสิ่งประดิษฐ์ด้วยกัน เพราะตอนบ่ายยังมีอีกงานที่ต้องจัดการ

"ตอนบ่ายจะไปเก็บคืนสิ่งประดิษฐ์อีกชิ้นหนึ่งเหรอ"

อิลลีซีบอกกำหนดการที่ต้องทำในตอนบ่าย ซิสเกอร์ตตะลึงกับคำพูดของเขา

"แต่คนในแผนกของเจ้าไม่อยู่แล้ว...ความหมายของข้าคือพวกมือใหม่พร้อมใช้งานได้แล้วเหรอ"

อิลลีซีไม่แปลกใจที่ซิสเกอร์สงสัยเช่นนั้น เพราะสมาชิกอย่างเป็นทางการของแผนกเก็บคืนสิ่งประดิษฐ์ตายในการปฏิบัติงานที่เซตวาเซนท์ทั้งหมด ยัวร์ที่รอดชีวิตก็ยังไม่หายดีจนถึงขั้นกลับมาทำงานได้ในสถานการณ์แบบนี้ซิสเกอร์ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าพวกเขาจะออกปฏิบัติงานยังไง

"การเก็บคืนคราวนี้ไม่ยากเท่าไร น่าจะจัดการได้สบายๆ แต่พวกเราต้องฝึกอบรมคนใหม่ ย่อมต้องให้โอกาสพวกเขาได้พบเจอกับสถานการณ์จริงบ้าง ภารกิจง่าย ๆ คราวนี้เหมาะสมที่สุด ที่พาไปด้วยก็เพื่อเพิ่มประสบการณ์ให้พวกเขาเท่านั้น ส่วนคนที่รับผิดชอบเก็บคืนจริงๆ คือข้า"

"อ้อ..."

ซิสเกอร์ดูจะยอมรับคำอธิบายนี้ได้ แต่เขาก็ซักถามต่ออย่างรวดเร็ว

"พวกเขาจะเข้าไปในสถานที่เก็บคืนไหม ถ้าอยู่ในอาคารไม่มีคนอื่นบางที่ข้าอาจจะช่วยได้"

"แค่เจ้าจะช่วยเหลือสักที่ยังต้องมีเงื่อนไขเยอะแยะขนาดนี้ด้วยหรอ"

"ข้าชินกับการไม่ทำตัวเป็นจุดสนใจของคนอื่น"

"ฝ่าบาทรู้เรื่องหมดแล้ว เจ้ายังกลัวอะไรอีก"

เมื่ออิลลีซีย้อนถามอย่างไม่พอใจ ซิสเกอร์ก็พูดอะไรไม่ออกเหมือน

คิดหาคำตอบที่ตีไม่ได้

"ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ฝ่าบาทจะให้หอภัยการหลอกลวงของข้าหรือเปล่าเลย เดิมทีตัวข้าเองก็ไม่ค่อยชอบใช้วิชาตากับคนทั่วไปอยู่แล้ว..."

"ความหมายของเจ้าคือถ้าอีกฝ่ายแข็งแกร่งมากหรือข้ากำลังจะโดนฆ่าตาย เจ้าถึงยอมลงมือสินะ"

"เอาเป็นว่าข้าจะดูสถานการณ์ก่อน ดีไหม"

ซิสเกอร์ตอบอย่างอับจนปัญญา อิลลิซีจึงไม่ได้บีบคั้นต่อ เพราะถึงทำแบบนั้นไปก็ไม่ได้ข้อสรุปอยู่ดี เขาเข้าใจเรื่องนี้ดี

สถานที่ที่จะไปเก็บคืนสิ่งประดิษฐ์ในวันนี้ก็คือเขตที่อยู่ใกล้เคียง จากข้อมูลบอกว่าเจ้าของสิ่งประดิษฐ์ที่ปฏิเสธไม่ยอมคืนไม่ได้เป็นตัวอันตราย คราวนี้พวกเขาแค่ไปยึดคืนมาเท่านั้น โอกาสสู้รบกันต่ำมาก

อิลลิซีไปเจอกับสมาชิกซึ่งอยู่ในระหว่างการฝึกอบรมที่แผนกเก็บคืนสิ่งประดิษฐ์ก่อน ที่จริงแล้วยังมีสมาชิกอีกกลุ่มใหญ่รอให้ตรวจสอบว่าจะเข้ามาทดแทนอย่างเป็นทางการได้ไหม คราวนี้พวกเขาไปไม่เยอะ และทุกคนก็ดูอายุยังน้อย

ทหารเหล่านี้ตื่นเต้นอีกheimมากที่จะได้ออกปฏิบัติงานครั้งแรก และยอมเจียบเสียงลงตามการควบคุมของอิลลิซี ในสายตาของอิลลิซีแล้ว การฝึกฝนพวกมือใหม่เหล่านี้ให้มีความมั่นใจและต่อสู้ได้อย่างสงบเยือกเย็นคงต้องใช้เวลาอีกนาน

ส่วนเรื่องที่ทางวังปาวประกาศว่าเขากำลังพักรักษาอาการบาดเจ็บ แต่กลับมาปรากฏตัวที่นี้ในสภาพที่แข็งแรงดีและจะนำกองทหารออกไปปฏิบัติงาน ทุกคนเข้าใจสถานการณ์ดีจึงไม่ได้เอ่ยถามออกไป

พวกเขาไปถึงจุดหมายปลายทางอย่างรวดเร็ว และเข้าไปล้อมอาคารตามปกติ หลังจากประกาศบอกเจ้าของสิ่งประดิษฐ์แล้วก็ได้รับคำตอบจากอีกฝ่ายว่าจะยอมมอบคืนให้โดยดี

เคยมีเจ้าของบางคนบอกยอมแพ้แล้วกลับคำที่หลัง พวกเขาจึงยอมต้องพิจารณาให้ดีๆ แต่เป้าหมายในคราวนี้ไม่ใช่คนที่มั่งเงินหรืออำนาจ

22 Strange Hope ปรีศนาอัญญณี 8

ในบ้านไม่มีกองทหารติดอาวุธส่วนตัว กระทั่งคนรับใช้สักคนยังไม่มี มีแค่ ย่าหลานคู่หนึ่งใช้ชีวิตพึ่งพาอาศัยกันสองคน สิ่งประติษฐ์ที่อยู่ในครอบครอง ของพวกเขาได้รับสืบทอดกันมารุ่นต่อรุ่น ได้ยินว่าคนที่ไปแจ้งคือเพื่อนบ้าน ยากจนที่เคยแฉมาเป็นแขก...สรุปว่าการเข้าไปเจรจาไม่น่าจะมีอันตรายอะไร ต่อให้จู่ๆ อีกฝ่ายเกิดทำอะไรลึ้นคิดขึ้นมา อิลลีซึก็คิดว่าตัวเองรับมือได้

หลังจากอิลลีซึก็วิเคราะห์ออกมาเช่นนี้ก็ตัดสินใจเข้าไปคนเดียว ถึง แม้ซิสเกอร์จะเสนอตัวตามไปด้วย แต่เขาคิดว่าไม่จำเป็นจึงสั่งให้อีกฝ่ายรอ ข้างนอก

อิลลีซึก็เดินเข้าไปในห้องโถงก็เห็นชายคนหนึ่งกำลังทะเลาะกับหญิงชรา ที่ดูท่าทางจะไม่เห็นด้วยกับการมอบสิ่งประติษฐ์คืน เขาเคยชินกับภาพ เช่นนี้แล้ว เพราะสำหรับบางคน สิ่งของบางอย่างมีความสำคัญหรือล้ำค่า ยิ่งกว่าชีวิต

แต่อิลลีซึก็ไม่ได้ยื่นรอกอย่างสงบจนกว่าพวกเขาจะได้ข้อสรุป เขา เดินตรงเข้าไปไม่กี่ก้าวแล้วบอกให้พวกเขาทำตามสัญญาที่จะมอบสิ่งประติษฐ์ คืนให้ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

เหตุการณ์ต่อจากนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร ที่จริงแล้วตัวเขาเองก็ไม่เข้าใจ เหมือนกัน

คนที่ไม่ยอมมอบสิ่งประติษฐ์คืนคือหญิงชรา ด้วยความสามารถของ อิลลีซึก็ เขาสามารถสยบนางแล้วแย่งชิงสิ่งประติษฐ์มาได้ แต่เขาไม่อยาก ลงมือกับหญิงชราจึงใช้คำพูดอธิบายผลลัพธ์ของการปฏิเสธไม่ยอมมอบสิ่ง ประติษฐ์คืน และหวังว่าอีกฝ่ายจะยอมศิโรราบแต่โดยดี

"มอบของมาเถอะ นี่เป็นทางเลือกที่ดีที่สุดของพวกเขาเจ้าในตอนนี้นี้แล้ว"

หลายครั้งที่การปฏิบัติงานทำให้เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นโจรปล้นชิง เพราะสิ่งประติษฐ์จากทวีปเหนือมีความไม่แน่นอนสูงมาก ดังนั้นมอบให้ทาง วังจัดการเป็นวิธีการที่เหมาะสมที่สุด...เขาได้แต่บอกกับตัวเองเช่นนี้ครั้งแล้ว ครั้งเล่าจึงทนทำงานต่อไปได้

เขาเคยชินกับสายตาโกรธแค้นชิงชังที่เจ้าของมองเขา ส่วนคำก่นด่า

สาปแช่งต่างๆ นานา เขาก็เรียนรู้ที่จะไม่ใส่ใจมัน

แต่สถานการณ์ในตอนนั้นก็ลึบอยู่เหนือความคาดหมายของเขา

"ตอนนี้ข้าอยากให้ไฟเผาที่นี่จนเป็นจุณ เพื่อที่พวกเจ้าจะได้เอาของ
นี้ไปไม่ได้!"

หญิงชราตวาดออกมา อิลลีซิ่งไม่ทันได้พูดอะไรก็เกิดความรู้สึกแปลกๆ

เขารู้สึกเหมือนสติของตัวเองเลื่อนลอยไปวูบหนึ่ง รวากับว่าพลัง
บางอย่างพุ่งออกมาจากร่างอย่างควบคุมไม่ได้ จากนั้นก็รู้สึกตัวเพราะ
เสียงกรี๊ดร้องด้วยความตื่นตระหนกของหญิงชรากับผู้ชายคนนั้น และพบว่า
พวกเขากำลังยืนอยู่ท่ามกลางกองเพลิงร้อนระอุ

ทุกอย่างลุกไหม้ขึ้นมา พรหมเก่าๆ ผู้ที่ตั้งอยู่รอบตัว กระทั่งตัว
ชายคนนั้นกับหญิงชรา ก็โดนเปลวไฟแผดเผา พวกเขาพยายามกรี๊ดร้อง
ขอความช่วยเหลือก่อนจะล้มตึงลงไปอย่างรวดเร็วเพราะความรุนแรงของ
เปลวไฟ สิ่งประหลาดที่ควรจะได้บั่นทอนโดนพระเพลิงเผาไหม้จนไม่เหลือซาก
เช่นกัน

นี่เป็นเปลวไฟที่เกิดจากสิ่งประหลาดหรือว่าพลังมนตร์กันแน่

หลังจากอิลลีซิ่งนั่งไปชั่วขณะพลันเกิดความรู้สึกหวาดกลัวอย่างบอก
ไม่ถูก

เขาอยากหนีออกไปจากที่นี่ ถึงแม้ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถึงแม้เปลวไฟ
ไม่ได้เผาไหม้ตัวเขา แต่เขายังคงอยากหนีออกไปจากที่นี่อยู่ดี...ต่อให้ไม่รู้ว่าจะ
หนีไปไหนก็ตาม

เขาวิ่งตรงไปยังทางออกและชนกับชิสเกอร์ที่วิ่งเข้ามาดูสถานการณ์พอดี
ก่อนจะหน้ามืดสลบไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)